

Arrest

nr. 344 967 van 17 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. KRASNIQI, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 27 juni 2022, dient op 28 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 12 juni 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 6 september 2023.

1.3. Op 19 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Dare Ziarat, gelegen in het district Maidan Shahr, in de provincie Wardak.

U was werkzaam bij de Afghaanse Lokale Politie in de checkpoint van Jalrez, dichtbij de Sari bazaar. U startte dit werk op 28/01/1398 (komt overeen met 17 april 2019), na een opleiding van één maand. Uw unit bestond uit tien personen. Bij de start van uw job vroeg de commandant of u kon koken. U antwoordde bevestigend, waarna u kok werd van de unit. U ging regelmatig naar de bazaar om inkopen te doen om vervolgens eten te koken voor uw collega's. U nam zelf niet deel aan de gevechten buiten de checkpoint en u stond niet op de uitkijk.

Tijdens uw werkzaamheden werd uw familie twee keer bedreigd. Twee maanden na de start van uw job kwam de taliban een eerste keer bij uw thuis langs. Ze zeiden uw vader dat u moest stoppen met uw werk voor de overheid, anders zou u gedood worden. U wilde uw land dienen en daarnaast had uw familie financiële problemen, waardoor u uw werk voortzette. Een maand of anderhalve maand later bezocht de taliban uw vader een tweede keer thuis. Ze herhaalden de boodschap dat u moest stoppen met uw werk en dat u uw wapens moest inleveren. Indien u dit niet deed zou u gedood worden. U hield van uw job en uw land en hebt bijgevolg uw job verdergezet.

Daags voor uw vertrek kreeg u van uw commandant de boodschap dat de lokale politie geen financiële steun meer ontving, waardoor de lonen niet meer werden uitbetaald. U en uw collega's hebben vervolgens de checkpoint verlaten. U verliet Afghanistan daags nadien, in de zevende of achtste maand van 2019, richting Iran (waar u anderhalve maand verbleef). Vervolgens reisde u door naar Turkije (waar u ongeveer een jaar en acht maanden tot twee jaar verbleef). U werkte in Turkije, maar besloot door de vele deportaties verder te reizen richting België. Op 1 augustus 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, uw originele ALP-badge, een origineel opleidingscertificaat."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van "artikel 3", van artikel 4 van de van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat verzoeker zich tevens beroept op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Vooreerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Hij licht de omstandigheden van zijn gehoor toe en stelt dat al zijn procedurele garanties en verdedigingsrechten werden geschonden, wat volgens hem op zich al voldoende is om bescherming toe te kennen of allerminst de beslissing te vernietigen. Verzoeker stelt tevens dat verweerder geen rekening houdt met zijn profiel, dat hij weinig scholing heeft gehad en slechts een beetje kan lezen en niet kan schrijven, dat hij aangaf een zwak geheugen te hebben en moeite met data, dat hoewel al deze informatie door hem werd aangebracht tijdens het gehoor hier geenszins op wordt teruggekomen, gereageerd of rekening mee wordt gehouden, dat de vereisten van het gehoor buitensporig en onverenigbaar zijn met zijn profiel. Uit het betoog van verzoeker blijkt voorts dat hij niet akkoord is met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas. Hij tracht enkele weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren.

Verzoeker gaat verder met een theoretische uitleg over de samenwerkingsplicht, de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming en de bewijslast. Verzoeker stelt dat hij voldaan heeft aan de samenwerkingsplicht omwille van het feit dat hij verschillende documenten heeft neergelegd. Het mag volgens verzoeker verbazen dat het CGVS zelf toegeeft dat er op heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is over de situatie in Afghanistan maar meent dat er nieuwe informatie is van verschillende gezaghebbende experts, analisten en internationale organisaties die stelt dat de situatie verbeterd zou zijn. Alle bronnen die het CGVS aanhaalt stellen volgens verzoeker zélf dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schade kunnen lopen bij een terugkeer. Ter staving verwijst verzoeker naar de UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2023. Hij betoogt dat het dan ook niet te vatten is "dat tegenpartij de mening is toegedaan dat een terugkeer naar Afghanistan veilig is en dat verzoeker er een

menswaardig leven kan leiden, gezien alle beschikbare informatie tot heden spreekt van een enorm onveilige situatie én het moeilijk blijft nieuwe objectieve informatie te verkrijgen". De samenwerkingsplicht werd dan ook niet vervuld in hoofde van verweerder, aldus verzoeker.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij sinds 14 september 2021 in België verblijft, "*een althans volgens de Taliban, 'ongelovig land'*", waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft. Verzoeker meent dat hieruit duidelijk blijkt dat hij bezig is zich de westerse normen en waarden eigen te maken. Hij betoogt dat verweerder dit element niet ernstig genoeg opneemt en het zorgvuldigheidsbeginsel bijgevolg geschonden wordt. Verzoeker benadrukt dat het onduidelijk is hoe de taliban personen die Afghanistan verlaten hebben zullen behandelen, en verwijst naar en citeert uit de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023. Verzoeker benadrukt dat hij vertrokken is omwille van zijn persoonlijke problemen met de taliban, dat hij niet over enige uitnodigingsbrief inzake werkaangelegenheid beschikt en dat hij, zeker aangezien hij zichzelf reeds in een slecht daglicht heeft geplaatst bij de taliban wegens zijn herhaaldelijke afwijzingen om zich aan te sluiten, dan ook zal vallen onder de tweede categorie 'slechte Afghanen', dat hieruit volgt dat hij uiteraard wel zal worden bekritiseerd door de taliban en dus een risico loopt bij terugkeer. Verder betoogt verzoeker dat het rapport ook melding maakt van verschillende mogelijke percepties die niet enkel de taliban maar de Afghaanse samenleving kunnen ontwikkelen over terugkeerders uit het Westen en die bijgevolg voor hem een gevaar kunnen vormen, waarna hij uit het rapport citeert. Verzoeker benadrukt dat zijn vader reeds het slachtoffer werd van de taliban en de groepering tot heden zijn familie in de gaten houden, dat de gemeenschap/dorpelingen uit schrik voor de taliban ook de familie zo zal aanzien en hen belasteren niet ondenkbaar is, dat de taliban dan onmogelijk als actor kan worden beschouwd die bescherming kan bieden tegen de dorpelingen, waarbij hij verwijst naar en citeert uit de reeds vermelde *Guidance note* van het UNHCR van februari 2023 en stelt dat dit ook werd bevestigd in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 19 januari 2023. Hij meent dat het onverstaanbaar is dat verweerder hier helemaal niets over motiveert, dat sterker nog verweerder erkent dat personen die terugkeren door de taliban of hun omgeving met argwaan kunnen bekeken worden en geconfronteerd worden met uitsluiting of stigma, maar van mening is dat dit niet van zodanig hoog niveau is dat dit automatisch leidt tot een vrees voor vervolging.

Verzoeker merkt op dat de taliban geen duidelijk standpunt hebben ingenomen over terugkeerders uit het Westen en dat zij een streng islamitisch beleid wensen te voeren in Afghanistan wat door hen reeds publiekelijk verkondigd is geweest.

Onder verwijzing naar bronnen van EUAA, UNHCR en Nansen, stelt verzoeker dat er heden geen duidelijk en willekeurig beleid wordt toegepast door de taliban, dat de taliban-leider de toepassing van straffen volgens de sharia verplicht heeft gesteld, waaronder openbare executies en lijfstraffen, dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders naar Afghanistan uit Europa, dat er na verblijf in een Europees land vrijwel geen enkel geval is van een terugkeer en er geen informatie voorhanden is aangaande hun situatie, dat gelet op voorgaande bezwaarlijk kan worden besloten door verweerder dat hij geen risico loopt omwille van zijn terugkeer uit het Westen gepaard met een verwesterd profiel en vat samen dat er weinig informatie beschikbaar is "*over hoe personen geïnterviewd zullen worden als 'verwesterd' sinds de machtsovername door de Taliban, doch heeft de Taliban wel duidelijke standpunten laten blijken over hoe de Sharia nageleefd moet worden*". Hij wijst erop dat het EUAA-rapport van januari 2023 stelt dat een individuele beoordeling dient gemaakt te worden op basis van iemand zijn kenmerken om te kunnen oordelen of er een nood is aan internationale bescherming, waarna verzoeker opnieuw uit dit rapport citeert. Verzoeker wijst erop dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt, dat hij Afghanistan sinds enige tijd verliet, wat ertoe geleid heeft dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische normen en waarden die door de taliban worden gehanteerd, gelet op zijn lang verblijf buiten Afghanistan, waardoor hij kans op geseling of zelfs executie meent te lopen "*indien hij zich niet houdt aan de sociale en thans vervreemde normen opgelegd door de Taliban*". Verzoeker citeert ter ondersteuning uit een rapport van Amnesty International. Hij betoogt dat hij omwille van zijn lang verblijf in België, wat door de taliban als een ongelovig land wordt beschouwd, wel degelijk een actuele vrees heeft bij terugkeer omwille van verwestering. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, meent verzoeker dat hij wél een concreet element aanhaalt dat aantoont dat er een gegronde vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker voert verder aan, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat de risicobeoordeling toekomstgericht dient te gebeuren, temeer nu de taliban sinds 15 augustus 2021 de macht hebben overgenomen. Verzoeker stelt dat in de UNHCR *Guidelines* van 2018 reeds werd aangestipt dat terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' moeten worden beschouwd als een risicogroep met een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van daden van vervolging en dat het EASO-rapport *Afghan nationals perceived as 'Westernised'* stelt dat personen die in het buitenland asiel aanvragen worden aanzien als christenen of atheïsten, ongeacht of zij daadwerkelijk een verzoek hebben ingediend en hij haalt verder algemene informatie aan waarin gewag wordt gemaakt van een verhoogd risico op vervolging door de

taliban omwille van gepercipieerde verwestering en stelt dat er, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, heel wat voorbeelden zijn van incidenten waarbij de taliban 'terugkeerders' effectief heeft vervolgd, dat in weerwil van wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, er effectief kan vastgesteld worden dat er een verhoogd risico aanwezig is wegens terugkeer uit een 'ongelovig land' en dat er wel degelijk concrete elementen aan hem kunnen toegeschreven worden opdat er een gegronde vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker vervolgt met een theoretische toelichting over het non-refoulementbeginsel. Hij betoogt dat het aan verweerder toekomt om aan te tonen dat de situatie in het herkomstland aan de standaard 'de situatie in het land van herkomst voorziet in een veilige terugkeer van de onderdaan', voldoet, dat hoewel verweerder motiveert dat er voldoende objectieve informatie te vinden is die een dergelijke terugkeer verantwoorden, dit ingaat tegen het standpunt van het UNHCR, waarna hij dit standpunt citeert. Verzoeker vervolgt dat de Raad de nood aan bescherming voor (vermeende) verwestering voor Afghanen reeds erkende, dat nu de taliban de macht heeft overgenomen, het risico op vervolging significant groter is geworden gelet op de strikte interpretatie van de sharia die de taliban wenst te hanteren, dat een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft een enorm groot risico loopt op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker meent dat verweerder geen toekomstgericht onderzoek heeft gevoerd en stelt dat hij wel degelijk concrete elementen heeft kunnen aanhalen waaruit blijkt dat hij omwille van verwestering en verblijf in het buitenland niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Voorts houdt verzoeker een theoretisch betoog omtrent het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem subsidiaire bescherming wordt toegekend, waarbij hij eerst een theoretische toelichting bij de begrippen 'gewapend conflict' en 'willekeurig geweld' geeft. Verzoeker meent dat, gezien het grote aantal aanvallen die in de afgelopen laatste maanden van vorig jaar plaatsvonden en gezien de reële kans op ernstige bedreigingen van het leven of de persoon ten aanzien van alle burgers, er momenteel in Afghanistan sprake is van een dermate hoge graad van willekeurig geweld. Hij verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar en het citeren uit de reeds vermelde *Guidance Note* van het UNHCR van februari 2023 en een rapportering van de Secretaris-Generaal op 27 februari 2023, dat er eind 2022 een toename is geweest van "*activiteiten van gewapende conflicten*" en er een stijging is inzake veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers. Verzoeker betoogt dat er geen sprake is van een zorgvuldig onderzoek daar er cijfers beschikbaar zijn over incidenten dit jaar (d.i. 2023). Hij betoogt voorts dat de plaatsvervangend permanent vertegenwoordiger van Frankrijk bij de Verenigde Naties een statement maakte bij de Veiligheidsraad op 20 december 2022 waarin de verslechtering van de veiligheidssituatie opnieuw wordt bekrachtigd. Verzoeker wijst daarnaast ook nog op een 'working paper' van 18 maart 2023 van ECRE waarin wordt benadrukt dat er burgerslachtoffers blijven vallen vanwege gerichte aanvallen, dat de mensenrechtensituatie alleen maar verslechtert en het lijden blijft toenemen. Verzoeker betoogt dat een toekomstgerichte beoordeling dient gemaakt te worden, dat gezien verscheidene internationale experts en analisten aanhalen dat de situatie aan het verslechteren is voor burgers sinds eind vorig jaar, hiermee rekening dient te worden gehouden.

Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herhaalt verzoeker wat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gesteld, betoogt hij dat de huidige actor in Afghanistan de taliban is en dat tijdens het vorige schrikbewind van de taliban Afghanen nog veelvuldig een beschermingsstatus kregen in België en verwijst hij naar en citeert hij uit bronnen van Human Rights Watch (hierna: HRW) en UNDP om te staven dat de socio-economische en humanitaire situatie verslechterd is sinds de machtsovername van augustus 2021, dat veel landen wel hun sancties en beperkingen inzake donorschulp blijven behouden en er logischerwijze dan een verslechtering plaatsvindt van de socio-economische situatie en "*de vooruitzichten voor het jaar 2023 niet positief blijken*". Verzoeker wijst er vervolgens op dat deze vooruitzichten worden bevestigd door verschillende artikelen, waarna hij uit verschillende artikelen van Het Nieuwsblad en van de VRT citeert. Hij stelt dat hoewel hij akkoord is dat de slechte socio-economische situatie reeds bestond voor de machtsovername, het verbazingwekkend is dat het CGVS meent dat het beperken van vrouwen tot de arbeidsmarkt slechts een kleine invloed heeft op de socio-economische toestand en geen rekening houdt met recentere informatie waarin de ernstige achteruitgang wordt vastgesteld, dat verweerder bovendien geen gewag maakt van de grove mensenrechtenschendingen die de taliban heden begaat, dat het CGVS dus geheel nalaat enige motivering uiteen te zetten aangaande de precaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia. Betreffende de mensenrechtenschendingen wijst verzoeker op en citeert hij uit een artikel van Amnesty International van 6 maart 2023 en uit de reeds vermelde *Guidance Note* van het UNHCR van februari 2023 en stelt dat er nog veel andere betrouwbare artikelen en rapporten zijn die de mensenrechtenschendingen door de taliban onderschrijven. Verzoeker meent dat dan ook niet ontkend kan worden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat hem terugsturen in de aangehaalde omstandigheden een onmenselijke en vernederende behandeling is en derhalve een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Aangezien verweerder de

humanitaire en mensenrechtensituatie uit het oog verloren is, dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op, aldus verzoeker.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan zijn verzoekschrift, hij verwijst wel naar verschillende bronnen waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

“3. UNHCR, *Guidelines on Policies and Procedures in dealing with Unaccompanied Children Seeking Asylum*, februari 1997, (...);

4. GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN – UPDATE I, februari 2023, (...);

5. EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 77-78, (...);

6. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op (...);

7. EASO COI query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 September 2020, (...);

8. Nansen vzw, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, (...);

9. OHCHR, *The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law*, (...);

10. UNHCR, *Handbook Voluntary Repatriation: International Protection*, 1996, (...);

11. STATEMENT BY MRS. NATHALIE BROADHURST, DEPUTY PERMANENT REPRESENTATIVE OF FRANCE TO THE UNITED NATIONS, *Afghanistan: “The security situation remains a serious concern”*, 20 december 2022, (...);

12. ECRE, *Working paper on assessing legal grounds for protecting Afghan asylum seekers in Europe*, 18 maart 2023, (...)

13. Human Rights Watch, *World report 2023*, (...);

14. UNDP, *Afghanistan Socio-Economic Outlook 2023*, (...);

15. Amnesty International, *Tijd dat de VN-Mensenrechtenraad voortdurende ‘meedogenloze misstanden’ van de Taliban in Afghanistan aanpakt*, 6 maart 2023, (...);

16. COI Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, (...);

17. NANSEN Note 3-22, *Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid in risico’s*, p. 41-42, (...);

18. HRW “*In Afghanistan, Rights Setbacks for People with Disabilities*”, 15 oktober 2022, (...).”

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker legt op 29 februari 2024 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij stelt:

“Verzoeker wenst door middel van deze aanvullende nota zijn tewerkstelling te bewijzen.

Hiervoor brengt hij het certificaat bij dat hij ontving na het volgen van de eerste graad van de politieopleiding. Het certificaat werd officieel vertaald door een beëdigd vertaler (VTI2407923) en heeft de volgende inhoud:

“[...] Volgens het nationale wederopbouw programma aan de politie, van 17/4/2019 tot 19/05/2019, heeft Dhr. M.Q. (...) zoon van Dhr. M.N. (...) professionele politie cursussen van het eerste niveau gevolgd. Dit certificaat woedt hem ter bevestiging overhandigd, zodat hij van zijn rechten kan profiteren. Moge God u zegenen met meer succes bij het uitbreiden en het versterken van de legaliteit in het land en bij het dienen van de natie Afghanistan. [...]”

In dit verband haalt verzoeker reeds aan dat Dat er duidelijk garanties zijn over de authenticiteit zoals de datum, stempels, handtekeningen en briefhoofden:

“[...] il observe également qu’elles présentent plusieurs garanties d’authenticité telles que des dates, des cachets, des signatures et des entêtes. Il considère dès lors que ces différents documents peuvent être accueillis comme commencement de preuves des problèmes invoqués par le requérant.”

(RVV, nr. 135 960, 8 januari 2015)

In dat verband haalt verzoeker ook het arrest Singh aan van het EHRM:

“102. [...] Il lui suffit de constater que la seule question importante à ses yeux, à savoir si les documents présentés étaient les allégations de risques en Afghanistan, n’a pas fait l’objet d’investigation par exemple auprès des bureaux du HCR à New Delhi, comme le recommande par ailleurs le HCR (paragraphe 49).

103. [...]

104. Or, la démarche opérée en l’espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu’il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l’examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l’article 13 de la Convention et ne procède pas d’une protection effective contre tout traitement contraire à l’article 3 de la Convention.”

(EHRM, Singh e.a. v. België, nr. 33210/11, 2 oktober 2012, <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-113660%22%5D%7D>)

Dat de documenten een ondersteunende bewijswaarde hebben en dus minstens als ondersteuning in aanmerking komen om het verhaal van verzoeker te ondersteunen en bevestigen.

“Documenten beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het verzoek worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.”

(RvV, nr. 193681, 13 oktober 2017)

Bovendien oordeelde het Europees Hof Van Justitie dat documenten die, na grondig onderzoek, nog steeds niet geauthenticeerd kunnen worden, niet mogen worden uitgesloten als bewijs.

“[E]lk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95, zodat het feit dat dit document niet kan worden geauthenticeerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, als zodanig niet kan rechtvaardigen dat een dergelijk document wordt uitgesloten van de behandeling waartoe de beslissingsautoriteit dient over te gaan overeenkomstig artikel 31 van richtlijn 2013/32.21”

(EU Hof van Justitie, nr. C-921/19, 10 juni 2021, §44)

Het makkelijk te vervalsen karakter van een bepaald document is geen reden om het document niet in aanmerking te nemen. Integendeel, elk document moet nauwkeurig en individueel worden nagekeken.

“47. Ook moet in herinnering worden gebracht dat, bijvoorbeeld, de documenten die in de zaak Singh e.a. tegen België(37) waren overgelegd, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waren afgewezen op grond dat dergelijke documenten gemakkelijk konden worden vervalst en dat er geen originele waren overgelegd. Het is evenwel van cruciaal belang dat die rechter nooit op grond van zijn eigen beoordeling van de documenten tot de slotsom is gekomen dat zij niet authentiek waren. Hij heeft enkel opgemerkt dat dit type documenten gemakkelijk te vervalsen is. Iets vergelijkbaars lijkt zich te hebben voorgedaan in de zaak M.D. en M.A. tegen België(38), waarin de Belgische autoriteiten niet bereid leken een onderzoek van aanvullende documenten in het kader van een nieuw asielverzoek te aanvaarden, hoewel het erop leek dat deze documenten zeer relevant zouden zijn geweest voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de beweringen van M.D. en M.A. in verband met de risico's die zij bij terugkeer naar Rusland zouden lopen.”

“79 Er is geen verschil tussen kopieën van documenten en documenten afkomstig uit een niet objectief verifieerbare bron die bij een volgend verzoek door de verzoeker worden ingebracht, in die zin dat alle documenten nauwgezet en grondig op individuele basis moeten worden beoordeeld om vast te stellen of zij de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet en om te voorkomen dat een persoon wordt uitgezet indien hij een individueel en reëel risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.”

(EU Hof Van Justitie, nr. C-921/19, LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 11 februari 2021)

Door het voorleggen van dit certificaat bewijst verzoeker dat hij weldegelijk de ALP training heeft gevolgd.

Mede gelet op de gedetailleerde beschrijving die hij kon geven over de training tijdens het persoonlijk onderhoud, zorgt de combinatie van het verzoek van verzoeker met dit certificaat, ter ondersteuning, dat zijn verklaringen als geloofwaardig dienen te worden beschouwd.”

Hij voegt bij deze aanvullende nota een kopie van een certificaat van zijn politieopleiding evenals de beëdigde vertaling van dit certificaat.

3.2. Verzoeker legt op 16 februari 2026 een tweede aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin verzoeker ingaat op de “*Antiwesterse standpunten van de Taliban en humanitaire crisis Afghanistan*”. Hij verwijst naar een rapport van 2023 van Freedomhouse waarin deze organisatie bezorgd is om de antiwesterse mentaliteit en Afghanistan een 8/100 geeft voor vrijheden, naar een mededeling van 7 november 2023 van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties waarin het volgens verzoeker pijnlijk duidelijk wordt dat het talibanregime uitermate strikt is, waarbij hij uit dit rapport en mededeling citeert alsook uit rapporten van 2023 van HRW. Hij stelt dat de situatie er niet op verbeterd wat ook bewezen wordt door de beslissing van de VN Veiligheidsraad om een Special Envoy te sturen naar Afghanistan, dat Amnesty International in haar wereldjaarrapport van 2022/23 stelt dat de combinatie van de economische crisis in Afghanistan, de internationale isolatie en de macht van de taliban voor een uiterst gevaarlijke combinatie zorgen om mensenrechten te waarborgen, dat een van de voorbeelden, wat ook hij vreest, buitengerechtelijke executies zijn van mensen die de regels van de taliban niet volgen, dat de Europese Unie het recent heeft over de humanitaire crisis die er heerst in Afghanistan, waarbij hij citeert uit een artikel op de website van “*European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations*” van de Europese Commissie en stelt dat de autoriteiten niet alles in hun macht doen om de bevolking te beschermen, dat hoewel het land zich reeds in een ernstige humanitaire en mensenrechtelijke crisis bevindt, dit de komende tijd alleen maar erger zal worden door de beslissing van Pakistan om Afghanen, die eindelijk een veilige plek hadden gevonden, terug te deporteren naar het land dat ze zijn ontvlucht, waarbij hij wijst op de verschillende bronnen die hierover rapporteren. Verzoeker stelt dat in januari 2026 de situatie zorgwekkender is dan ooit, dat de recente ontwikkelingen wijzen op een verdere verzwakking van fundamentele waarborgen en een

voortdurende verslechtering van het juridische en veiligheidskader, waardoor de reeds alomtegenwoordige risico's voor de bevolking nog verder worden vergroot, waarna hij citeert uit een persartikel van Rawadari. Hij meent dat gelet op al deze elementen blijkt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat onverenigbaar is met de meest fundamentele internationale mensenrechtennormen, dat in een dergelijke context een verzoeker die als verwesterd wordt beschouwd, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder ernstig risico loopt, dat zijn profiel gemakkelijk kan worden gelijkgesteld met dat van een opposant of een zogenaamd 'afwijkend' individu, waardoor hij wordt blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg van een eerlijk proces, dat de dreigingen derhalve noch hypothetisch noch abstract zijn, maar concreet, actueel en van uitzonderlijke ernst, dat na de inname van Kabul in augustus 2021 de taliban-autoriteiten geleidelijk aan een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op een bijzonder strikte interpretatie van de sharia en een geïnstitutionaliseerde 'zedepolitie', dat daarbij kan gewezen worden op de toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van de deugd en de voorkoming van het kwaad, op handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen, en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert. Verzoeker meent dat deze elementen bijzonder relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als 'verwesterd' of niet-conform kunnen worden beschouwd, zoals in zijn geval, dat bovendien zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, stelt, dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als 'verwesterd' te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat, dat hij dus dient erkend te worden als vluchteling. Hij vervolgt dat hij, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing – minstens en in uiterst ondergeschikte orde – nietig verklaard moet worden teneinde verder onderzoek te doen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie van herkomst van verzoeker in het bijzonder. Hij meent dat de door hem aangebrachte nieuwe elementen en documenten wel degelijk een onmiddellijke erkenning rechtvaardigen. Hij wijst erop dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, dat uit de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, dat de 'rule of law' niet geldt in Afghanistan, dat ook om die reden zijn vrees bijzonder actueel blijft, dat in deze context ook gewezen wordt op de recente bezorgdheden geuit door Richard Bennett, Speciaal Rapporteur van de Verenigde Naties inzake de mensenrechtensituatie in Afghanistan, die heeft gewaarschuwd dat gedwongen terugkeer naar Afghanistan betrokkenen blootstelt aan ernstige mensenrechtenschendingen, dat hij benadrukte dat Afghanistan bijzonder onveilig blijft voor vele terugkeerders, in het bijzonder voor personen die als verwesterd worden beschouwd of geassocieerd worden met buitenlandse waarden, instellingen of levensstijlen, dat hij er tevens op wees dat de humanitaire situatie kritiek blijft, gekenmerkt door voedselonzekerheid, economische instorting en een drastische inperking van de civiele ruimte, dat Asylus vaststelt dat bepaalde praktijken of 'kenmerken' als niet-conform kunnen worden beschouwd door de aanwezige autoriteiten of feitelijke machthebbers, dat het onder meer een zogenaamd 'westers' kapsel, een te korte of afgeschoren baard, kleding die als te kort of te strak wordt beoordeeld en meer in het algemeen elke uiterlijke verschijning die een verbondenheid met of gelijkenis vertoont met niet-moslims, betreft, dat de door Asylus geraadpleegde bronnen aangeven dat deze elementen deel uitmaken van een systeem dat erop gericht is de 'imitatie' van een cultuur die als vreemd of strijdig met de opgelegde religieuze en sociale normen wordt beschouwd, te voorkomen. Verzoeker wijst erop dat hij reeds meerdere jaren op het Belgische grondgebied verblijft en volledig een verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk, zijn kledinggewoonten en zijn integratie in een Europese culturele omgeving precies overeen stemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle en zelfs sancties, dat in een dergelijke context een terugkeer naar Afghanistan van hem, die reeds vele jaren buiten Afghanistan verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, hem zou blootstellen aan een verhoogd risico om te worden geïdentificeerd als tegenstander van de door de feitelijke autoriteiten opgelegde normen, en derhalve vervolging of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM, dat hij bijgevolg zou terechtkomen in een land in crisis waar geen enkel recht gewaarborgd is en waar hij zou uitgestoten, gestigmatiseerd en waarschijnlijk gedood worden door de taliban.

3.3. Verweerder legt op 18 februari 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024.
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Verzoeker betoogt bij de aanvang van zijn gehoor te hebben gesteld: *“Ik heb niet geslapen en heb hoofdpijn. Mijn assistent zijn dat je niet op tijd kan gaan dus dat ik niet kon gaan dus ik heb buiten geslapen en ben heel moe.”*, dat hoewel hij deze opmerking spontaan zelf maakt in het begin van het gehoor, hierop niet wordt gereageerd door de *protection officer*, dat het nochtans niet bij die opmerking blijft, dat op p. 12 van het gehoor het zijn advocaat is die zijn situatie benadrukt: *“A: Heeft meneer misschien nood aan een pauze?”*, dat een pauze van dertien minuten wordt aangeboden, dat bij het navragen of hij een andere keer het verhoor wil afleggen om zich beter te voelen, hij uiteraard verklaart te willen verder gaan, wat steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2, 12).

Verzoeker licht verder toe dat hij de nacht voor het verhoor op straat heeft doorgebracht en weinig geslapen heeft waardoor hij zich niet in de optimale omstandigheden bevond om een verhoor van vier uren af te leggen. Hij stelt dat verweerder zich ongetwijfeld bewust is van het feit dat een verzoeker die een asielaanvraag indient op 28 juni 2023 (lees: 2022) en een jaar en drie maanden dient af te wachten in een opvangcentrum met moeilijke levensomstandigheden voordat hij een CGVS-verhoor kan afleggen, ten allen koste zal wil verdergaan en zich niet *per se* bewust is van zijn eigen bestwil hierin, dat in het algemeen alleen maar kan worden vastgesteld dat de procedurele vertraging, de opvangproblematiek en de steeds meer declinerende levensomstandigheden in opvangcentra asielzoekers tot een mentale toestand drijven die onverenigbaar is met de vereisten die het CGVS tijdens het verhoor op hen laat rusten, dat de gevolgen van bovenvermelde pijnpunten zeer concreet zijn vast te stellen in huidig dossier, dat hij meermaals de vragen aanzienlijk niet begrijpt, naast de kwestie antwoordt en te vermoeid is om het hoofd te bieden aan de complexiteit van de vragen, dat men niet ver hoeft te zoeken om dit letterlijk te lezen in het gehoorverslag: *“Ja ik verstond de tolk, maar niet uw vragen.”* (persoonlijk onderhoud CGVS; p. 20), dat het in die zin onbetwistbaar is dat al zijn procedurele garanties en verdedigingsrechten werden geschonden en dat het feit dat hij verder wenste te gaan met het verhoor hier niets aan verandert.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de advocaat van verzoeker tijdens de pauze die plaatsvond van 11u06 tot 11u19 de protection officer aansprak over de slechte omstandigheden van verzoeker, het gebrek aan nachtrust en de gebrekkige antwoorden op de vragen en vroeg om dit eens te bekijken, waarop de protection officer tegen verzoeker zei: *“Ik heb eens even bekeken naar de omstandigheden van het gehoor en ik denk dat het mogelijks beter is om de rest van het gehoor op een ander moment te doen. Gezien de omstandigheden van voor uw interview niet optimaal waren, u hebt niet geslapen, niet gegeten, enzovoort, om u een andere keer uit te nodigen. U geeuwt namelijk vaak en ik vraag me af of u in deze omstandigheden wel gehoord wil worden. Ik zal u om 9u30 of in de namiddag horen zodat u voldoende tijd hebt om hier te raken en niet op straat moet slapen.”* Verzoeker antwoordde hierop dat hij geen probleem had en dat als de protection officer het wou, zij het gehoor gewoon konden verderzetten. De protection officer vroeg nogmaals of verzoeker niets nodig had en het interview kon verderzetten, waarop

verzoeker antwoordde dat hij helemaal oké was. Gevraagd aan verzoekers advocaat wat hij dacht, zei hij dat hij de beslissing bij verzoeker liet. Nogmaals gezegd tegen verzoeker dat hij mocht kiezen of hij verder wou gaan of niet, antwoordde deze laatste dat hij verder wou gaan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12-13). Een uur na het opnieuw aanvatten van het persoonlijk onderhoud, werd nogmaals een pauze genomen van 12 minuten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19). Bij het afsluiten van het persoonlijk onderhoud werd aan verzoeker gevraagd of hij de vragen van de protection officer goed begrepen had. Hij antwoordde dat hij de tolk goed verstond maar de vragen van de protection officer niet. Ter verduidelijking gevraagd of hij de vragen van de protection officer begreep via de vertalingen van de tolk, antwoordde verzoeker "ja" (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19-20).

Met het betoog dat verweerder zich ongetwijfeld bewust is van het feit dat een verzoeker die een asielaanvraag indient op 28 juni 2023 (lees: 2022) en een jaar en drie maanden dient af te wachten in een opvangcentrum met moeilijke levensomstandigheden voordat hij een CGVS-verhoor kan afleggen, ten allen koste zal wil verdergaan en zich niet *per se* bewust is van zijn eigen bestwil hierin, dat hij te vermoeid is om het hoofd te bieden aan de complexiteit van de vragen, en door verder op louter algemene wijze te stellen dat de procedurele vertraging, de opvangproblematiek en de steeds meer declinerende levensomstandigheden in opvangcentra asielzoekers tot een mentale toestand drijven die onverenigbaar is met de vereisten die de CGVS tijdens het verhoor op hen laat rusten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij – die tot driemaal toe bevestigde dat hij het gehoor wou en kon laten doorgaan, terwijl hem tevens de optie werd geboden het gehoor uit te stellen – tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet in staat zou zijn geweest om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om zijn vluchtrelaas aan de hand van coherente, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen uiteen te zetten, te meer hij zelf aangaf dat hij geen probleem had en helemaal oké was en zijn advocaat de situatie zo inschatte dat hij de keuze bij verzoeker liet (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12-13).

Verzoeker verduidelijkt voorts ook niet *in concreto* welke vragen dermate complex zouden zijn geweest dat het voor hem niet mogelijk was hier gericht of duidelijk op te antwoorden.

Verzoeker betoogt dat hij meermaals de vragen aanzienlijk niet begrijpt en naast de kwestie antwoordt, dat men niet ver hoeft te zoeken om dit letterlijk te lezen in het gehoorverslag: "*Ja ik verstond de tolk, maar niet uw vragen.*" Voornoemd antwoord is verzoekers reactie op de vraag of hij de vragen van de protection officer goed had begrepen. Uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt echter dat de protection officer vervolgens vroeg of verzoeker de vragen van de protection officer begreep via de vertalingen van de tolk, waarop verzoeker bevestigend antwoordde (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19-20). Er blijkt aldus niet dat verzoeker de inhoud van de gestelde vragen niet begreep. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat daar waar verzoeker naast de kwestie antwoordde, de protection officer de vraag bleef (her)formuleren tot verzoeker erin slaagde een gericht antwoord te formuleren (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-8, 15-16).

In deze omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn 'procedurele garanties en verdedigingsrechten' werden geschonden.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 18 februari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

De aangevoerde schending van "artikel 3" bevat onvoldoende precisering om de Raad toe te laten na te gaan welke rechtsregel verzoeker geschonden acht.

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban, daar de taliban meermaals zijn huis hebben bezocht en tegen verzoekers vader zeiden dat verzoeker moest stoppen met zijn job bij de Afghaanse lokale politie en dat indien hij zou weigeren, ze hem zouden vermoorden.

4.7.1.2. Stavingstukken

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid wordt rekening gehouden worden met alle beschikbare bewijzen.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker ten aanzien van het CGVS de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier):

- een kopie van zijn taskara;
- een badge van de Afghaanse lokale politie;
- een opleidingscertificaat.

Bij aanvullende nota van 29 februari 2024 wordt door verzoeker een kopie van voornoemd opleidingscertificaat, vergezeld van een beëdigde vertaling, neergelegd.

Betreffende de taskara van verzoeker, stelt het CGVS terecht: *“Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (stuk 1).”*

Betreffende de badge en het opleidingscertificaat die door verzoeker worden voorgelegd, stelt het CGVS terecht *“dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.”* Verzoeker betwist dit niet. Hij brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de landeninformatie waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn. De Raad wijst erop dat aan stukken absolute bewijswaarde mag worden ontzegd wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Officiële documenten zoals deze die betrekking hebben op verzoekers tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie kunnen op een eenvoudige manier tegen een vergoeding worden bekomen. Omwille van deze reden hebben deze documenten dan ook een relatieve bewijswaarde. Verzoeker kan gevolgd worden dat documenten over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in de mate dat ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. De documenten die betrekking hebben op de tewerkstelling van verzoeker bij de Afghaanse lokale politie volstaan op zichzelf dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker effectief voor de Afghaanse lokale politie heeft gewerkt. Het loutere feit dat het *in casu* om originele documenten gaat en niet om kopieën en het feit dat een beëindigde vertaling van het opleidingscertificaat voorligt, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal en gelet op wat volgt, vast dat de documenten die verzoeker voorlegt om zijn tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie te staven, er niet in slagen om zijn *“vage, tegenstrijdige en weinig doorleefde verklaringen te herstellen”*, dat de documenten, zoals *supra* aangehaald, slechts bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoeker in dit verband nog verwijst naar arrest nr. 135 960 van de Raad van 8 januari 2015, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Inzake de verwijzing naar het arrest *Singh* van het EHRM, merkt de Raad op dat de neergelegde documenten in die zaak afkomstig waren van een gezaghebbende organisatie en verzoeker niet aantoonde dat zijn situatie gelijkaardig is aan de zaak die voorlag bij het EHRM.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat de documenten niet wordt uitgesloten als bewijs om de enkele reden dat ze niet kunnen worden geauthentiseerd of er geen objectieve verifieerbare bron is, noch op de loutere grond dat dergelijke documenten makkelijk te vervalsen zijn, doch wel omdat – omwille van het feit dat dergelijke documenten makkelijk te verkrijgen zijn via corruptie en vervalsers – de documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat hij door het voorleggen van het certificaat bewijst dat hij wel degelijk de training bij de Afghaanse lokale politie heeft gevolgd. Evenmin kan hij dienstig voorhouden, gelet op wat volgt, dat, mede gelet op de gedetailleerde beschrijving die hij kon geven over de training tijdens het persoonlijk onderhoud, de combinatie van zijn relaas met dit opleidingscertificaat ter ondersteuning, ervoor zorgt dat zijn verklaringen als geloofwaardig dienen te worden beschouwd.

4.7.1.3. Er blijkt dat verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen. Evenwel stelt de Raad vast dat deze stukken, gelet op wat voorafgaat, op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

4.7.1.4. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw werkzaamheden bij de ALP. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u werkzaam was bij de ALP. (...) Uw verklaringen over uw registratie, opleiding en taken bij de ALP zijn daarenboven uitermate vaag. Gevraagd hoe u zich precies aansloot bij de ALP, antwoordt u dat u er wilde werken omdat u uw familie moest voeden (CGVS, p. 5). Gezien uw reactie de vraag geenszins beantwoordt, vraagt het CGVS nogmaals of u kan vertellen hoe u bij de arbaki aansloot. U verklaart daarop louter: “Ik ging mij registreren”. Er wordt u gevraagd om alles te vertellen over die registratie. U stelt het volgende: “Ik ging naar het departement rekrutering en ik vroeg om bij de ALP aan te sluiten. Ze registreerden mij en ik ging naar de training.” (CGVS, p. 6). U verklaart dat u enkel uw taskara nodig had om u te registreren bij de ALP en vervolgens kon toetreden. De informatie die u geeft is echter tegenstrijdig met daarover bekende informatie in de COI Focus (informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Officiële bronnen en documenten schrijven voor dat kandidaten voornamelijk door lokale shura’s genomineerd moeten worden. Dan volgt een doorlichting door het MoIA en de inlichtingendiensten, gevolgd door biometrische registratie. UNAMA en RAND vermelden urinetests waarmee men kandidaten controleert op het gebruik van verdovende middelen (COI Focus: Afghaanse Lokale politie (verder stuk 4), p. 21). De autoriteiten, zoals het Ministerie van Binnenlandse zaken (MoIA), het Nationaal Directorate of Security (NDS) en de districtschef van de politie zouden daarbij verantwoordelijk zijn om de geschiktheid van een kandidaat te evalueren en te onderwerpen aan den nodige checks (stuk 4, p. 22). Andere bronnen hebben het dan weer over dorpsouderen die garant staan bij de registratie (stuk 4, p. 25). Dat u bent toegetreden zonder aan dergelijke procedures te zijn onderworpen, met enkel uw taskara in de hand, is bijgevolg twijfelachtig.

Vervolgens wordt gevraagd om meer uitleg te geven over uw gevolgde training bij de lokale politie. U vertelt dat men u meenam naar Dashte Tow voor de opleiding, waar u een maand bleef. Tijdens uw opleiding kreeg u een fysieke training (push-ups) en een schietopleiding. Gevraagd om daarover te vertellen, verklaart u dat ze u leerden schieten met een Kalasjnikov. Het CGVS vraagt of u meer specifieke zaken kan vertellen over die opleiding. U verklaart het volgende: “Ze namen ons maar één keer en toonden hoe het te gebruiken.”. Vervolgens wordt er gevraagd of u nog andere dingen leerde. U stelt: “Dat is alles.” (CGVS, p. 7). Ook uw verklaringen komen wat dat betreft niet volledig overeen met daarover bekende informatie (stuk 4). Daarin staat namelijk vermeld dat de ALP-training, mits kleine regionale verschillen, onder andere het volgende inhoud: de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld, mensenrechten, schietvaardigheid, medische oefeningen, gevechtsoefeningen, controleposten en andere relevante trainingen (stuk 4, p. 27). Uw verklaringen over de opleiding blijven aan de oppervlakte en zijn weinig doorleefd, dat terwijl u er naar eigen zeggen toch een maand aan een opleiding zou zijn onderworpen. Daardoor rijzen er verdere twijfels over uw werkzaamheden.

Gevraagd om te vertellen over uw taken aan de checkpoint van Jalrez, verklaart u dat u verantwoordelijk was voor het koken voor uw unit. U zou tijdens uw zes maanden dienst nooit buiten de checkpost zijn geweest, op de maandelijkse bezoeken bij uw thuis en uw bezoeken aan de bazaar na. U nam naar eigen zeggen nooit deel aan gevechten. Volgens u had men in uw unit iemand nodig om te koken, u werd hiervoor door de commandant aangewezen en u hebt die taak op zich genomen (CGVS, p. 13). Uw andere collega’s waren voornamelijk verantwoordelijk voor het beschermen van de checkpost. Soms nam de commandant enkele van die collega’s mee en dan verlieten ze de checkpost. Wat ze dan gingen doen, kan u niet vertellen (CGVS, p. 14). Waar de commandant naartoe ging, weet u niet (CGVS, p. 15). Gevraagd wat uw collega’s bij terugkomst dan vertelden over hun dag, stelt u het volgende: “Ik weet het niet, ik kookte.” (CGVS, p. 14). Het moge duidelijk zijn dat dergelijk vaag relaas allesbehalve kan overtuigen. Het CGVS vraagt u voorts om de taken van de collega’s in de checkpost te omschrijven. U komt wederom niet verder dan de bewering: “Ze keken gewoon rond”. Het CGVS vraagt u andermaal concreter te zijn en vraagt u dat uit te leggen. U zegt daarop: “We waren dichtbij de weg. Ze keken en hielden de weg in de gaten.”. Vervolgens verklaart u nog dat uw collega’s uitkeken naar vijanden. Als ze iemand zagen moesten ze de commandant contacteren om te

vragen wat te doen, echter kan u daar verder niets over vertellen (CGVS, p. 14). Gevraagd naar incidenten die uw collega's meemaakten, kan u ook daar niets over zeggen (CGVS, p. 15). Het CGVS vraagt naar de reden dat u daarover niet meer informatie heeft. U antwoordt het volgende: "Enkel het schieten was belangrijk en daar deed ik niet aan mee." (CGVS, p. 16). Dat u voor de omschrijving van uw taken en die van uw collega's in en rond de checkpost niet verder komt dan deze povere beweringen is bijzonder merkwaardig. Bovendien kan toch op zijn minst worden verwacht dat u beter op de hoogte bent van de taken binnen in de checkpost waar u zelf verbleef of dat u daar althans over moet hebben gesproken met de collega's, quod non. Dat u geen enkel incident noemt, is bovenal merkwaardig (CGVS, p. 14-15). De veiligheidssituatie in en rond het district Jalrez is namelijk reeds sinds 2006 zeer volatiel. Na het vertrek van de ISAF (International Security Assistance Forces) troepen in 2014 heeft de taliban jaar na jaar meer dorpen in het district ingenomen tot zij tussen 1 mei en 29 juni 2021 het administratief centrum volledig in handen hadden (stuk 3, p. 2, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u er niet in slaagt incidenten op te noemen waaraan uw collega's zouden hebben deelgenomen, valt bijgevolg moeilijk te begrijpen en maakt dat uw aanwezigheid in dat district in het kader van uw werkzaamheden als arbaki weinig aannemelijk zijn. Er dient vervolgens het één en ander opgemerkt te worden over de bedreigingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden. In verband daarmee dient te worden opgemerkt dat, gezien er reeds geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw job bij de ALP (supra), dit automatisch ook geldt voor de bedreigingen die u als gevolg daarvan zou hebben ontvangen. Het CGVS merkt bovendien op dat u, wat de vervolgingsfeiten betreft, tegenstrijdig bent met uw verklaringen bij de DVZ. U beweert op het CGVS dat de taliban uw vader twee of drie keer zijn komen waarschuwen om u te doen stoppen met uw job (CGVS, p. 11, p. 18). Het eerste bezoek vond plaats toen u twee maanden werkzaam was voor de ALP. Eén of twee maanden na het eerste bezoek, bezocht de taliban uw vader een tweede keer om hem dezelfde boodschap te geven (CGVS, p. 12). Van deze bezoeken vermeldde u echter niets op de DVZ. Daar werd echter nog uitdrukkelijk gevraagd of u voor de machtsovername problemen kende met de taliban. U antwoordde: "Nee". Vervolgens werd er gevraagd of er na de machtsovername iets is gebeurd. U antwoordde: "Ik werkte in het geheim en na de machtsovername is de taliban te weten gekomen dat ik werkte in de checkpoint.". Er werd tot slot gevraagd of de taliban ooit iets gezegd heeft of dat ze zijn langsgesproken, waarna u beweerde dat dit niet het geval was (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Dat u dan naar aanleiding van uw gehoor op het CGVS plots met een ander verhaal komt opdrijven, namelijk dat de taliban uw familie twee tot drie keer voor de machtsovername zou hebben bezocht en bedreigd, is bijgevolg inconsistent met uw eerdere verklaringen. Daarenboven verklaarde u op DVZ ook dat u in het geheim werkte (supra). Op het CGVS beweert u echter dat de taliban tijdens de uitoefening van uw werkzaamheden reeds op de hoogte was, dit door uw dagelijkse inkopen in de shops in de bazaar (CGVS, p. 12). Ook uit uw verklaringen over de twee bezoeken bij uw vader blijkt duidelijk dat de taliban van uw job op de hoogte zou zijn geweest. Dergelijke tegenstrijdige uitspraken bevestigen andermaal het bedrieglijke karakter van uw verklaringen. Er wordt u nog gevraagd naar de derde keer dat de taliban langskwam. U stelt daarop: "Ik weet niet of ze twee of drie keer langskwamen.". U hebt uw familieleden daar naar eigen zeggen niet naar gevraagd. U was namelijk niet aanwezig en was op uw werk (CGVS, p. 18). Dat u niet de minste moeite hebt gedaan om aan uw familie meer informatie te vragen over die bezoeken van de taliban, kan enkel worden verklaard door het frauduleuze karakter van uw relaas. Het CGVS wenst nog aan te stippen dat de taliban daarbij toevallig twee of drie maal langskwam op momenten dat u niet thuis was. Dat zij u wilden bedreigen en daarbij de moeite deden om tot bij u thuis te komen, maar niet zouden langskomen toen u voor uw maandelijks verlof naar huis kwam, is uiteraard ook al zeer ongeloofwaardig. Na vertrek en na machtsovername is taliban vervolgens niet meer naar u komen vragen (CGVS, p. 19). Indien zij werkelijk naar u opzoek waren zouden zij hun pogingen u te bereiken wellicht niet zomaar staken. Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen. De toegevoegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (stuk 1). De documenten die u voorlegt om uw job bij het ALP (uw badge en uw opleidingscertificaat) te staven, slagen er niet in om uw vage, tegenstrijdige en weinig doorleefde verklaringen te herstellen (stukken 2 en 3). Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan de voorgehouden tewerkstelling van verzoeker bij de Afghaanse lokale politie en het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.6. Verzoeker betoogt dat verweerder geenszins rekening houdt met zijn profiel: niet in de vragenstelling, de vereisten of de analyse van verzoekers antwoorden, dat hij weinig scholing heeft (gehad) en slechts een beetje kan lezen en niet kan schrijven, dat hij aangaf een zwak geheugen te hebben en moeite heeft met data, dat hoewel al deze informatie door hem werd aangebracht tijdens het verhoor hier geenszins op wordt teruggekomen, gereageerd of mee rekening wordt gehouden, dat de vereisten van het verhoor buitensporig en onverenigbaar zijn met zijn profiel.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij tot de achtste graad naar school is geweest, dat hij een beetje kan lezen maar niet kan schrijven, dat hij een zwak geheugen had en niets kon onthouden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8).

Verzoeker verduidelijkt en/of onderbouwt geenszins dat hij dermate laaggeschoold zou zijn of een dermate zwak geheugen zou hebben dat hij niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om zijn vluchtrelaas aan de hand van coherente, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen uiteen te zetten. Van verzoeker, een volwassen persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, dat verder gaat dan de algemene kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker om internationale bescherming.

Daar waar verzoeker nogmaals benadrukt dat hij moeite heeft met data, lijkt hij het motief *“U begon uw werkzaamheden naar eigen zeggen op 17 april 2019 (CGVS, p. 5). U verliet Afghanistan in de zevende of achtste maand van 2019 (CGVS, p. 4). U beweert in totaal zes maanden voor de ALP te hebben gewerkt (CGVS, p. 5). Rekening houdend met de startdatum van uw werk en uw vertrekmoment uit Afghanistan, zou u de job als lokale politieagent drie tot vier maanden hebben uitgevoerd en onmogelijk zes maanden, hetgeen u nochtans beweert.”* te bekritisieren. De Raad wijst erop dat hij voornoemd motief in de bestreden beslissing overtollig acht. De overige overwegingen in de bestreden beslissing in dit verband, zoals weergegeven in punt 4.7.1.4., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief, met name dat hij moeite heeft met data, dat wanneer hij verklaart zes maanden te hebben gewerkt, hij dit als ongeveer beschouwt, dat hij duidelijk moeite heeft met data, dat het niet duidelijk is of hij in feite de training hierin meerekent of niet en dat dit bijgevolg bezwaarlijk als hoofdargument kan dienen om het hele relaas in twijfel te brengen, werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont geenszins aan dat de vereisten van het gehoor *“buitensporig en onverenigbaar”* zijn met zijn profiel.

4.7.1.7. Betreffende het motief *“Uw verklaringen over uw registratie (...) bij de ALP zijn daarenboven uitermate vaag. Gevraagd hoe u zich precies aansloot bij de ALP, antwoordt u dat u er wilde werken omdat u uw familie moest voeden (CGVS, p. 5). Gezien uw reactie de vraag geenszins beantwoordt, vraagt het CGVS nogmaals of u kan vertellen hoe u bij de arbaki aansloot. U verklaart daarop louter: “Ik ging mij registreren”. Er wordt u gevraagd om alles te vertellen over die registratie. U stelt het volgende: “Ik ging naar het departement rekrutering en ik vroeg om bij de ALP aan te sluiten. Ze registreerden mij en ik ging naar de training.” (CGVS, p. 6). U verklaart dat u enkel uw taskara nodig had om u te registreren bij de ALP en vervolgens kon toetreden. De informatie die u geeft is echter tegenstrijdig met daarover bekende informatie in de COI Focus (informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Officiële bronnen en documenten schrijven voor dat kandidaten voornamelijk door lokale shura’s genomineerd moeten worden. Dan volgt een doorlichting door het MoIA en de inlichtingendiensten, gevolgd door biometrische registratie. UNAMA en RAND vermelden urinetests waarmee men kandidaten controleert op het gebruik van verdovende middelen*

(COI Focus: Afghaanse Lokale politie (verder stuk 4), p. 21). De autoriteiten, zoals het Ministerie van Binnenlandse zaken (MoIA), het Nationaal Directorate of Security (NDS) en de districtschef van de politie zouden daarbij verantwoordelijk zijn om de geschiktheid van een kandidaat te evalueren en te onderwerpen aan den nodige checks (stuk 4, p. 22). Andere bronnen hebben het dan weer over dorpsouderen die garant staan bij de registratie (stuk 4, p. 25). Dat u bent toegetreden zonder aan dergelijke procedures te zijn onderworpen, met enkel uw taskara in de hand, is bijgevolg twijfelachtig.” stelt verzoeker dat verweerder een algemeen rapport aanhaalt, waarvan noch de titel, noch enige informatie wordt weergegeven in de beslissing zelf. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers betoog getuigt van een gebrekkige lezing van voornoemde motieven van de bestreden beslissing, daar uit deze motieven wel degelijk de titel van het door verweerder geraadpleegde rapport, met name “COI Focus: Afghaanse Lokale politie”, evenals de *in casu* relevante informatie uit dit rapport, blijken.

Met het algemeen betoog dat Afghanistan een land is waar de traditionele en culturele waarden een zodanig groot belang uitoefenen, de gebruiken zodanig lokaal en conservatief zijn en de lokale realiteit weinig wordt geofficialiseerd of gerecenseerd omwille van de censuur en het gebrek van belang (aan) schriftelijke waarde en organisatie, dat algemene (en veralgemenende) informatie onmogelijk een precies beeld van de realiteit kan scheppen, dat de instelling van de arbaki's gebaseerd is op de gewoonterechtelijke tribunale code doch dit weinig besproken wordt in geschreven teksten, dat het niet onredelijk is te stellen dat in dergelijke context lokale praktijken kunnen afwijken van de 'algemene regel', maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat de door verweerder gebruikte informatie uit het rapport “COI focus: De Afghaanse lokale politie” van 24 augustus 2018 – dat specifiek ingaat op de registratieprocedure bij de Afghaanse lokale politie en oog heeft voor regionale verschillen – *in casu* niet strookt met de 'lokale realiteit' aldaar. Met voornoemde algemene situatieschets toont hij niet concreet aan dat de gebruikte landeninformatie onvoldoende is om zijn verklaringen in twijfel te brengen.

Door louter te stellen dat hij in feite redelijk gedetailleerd is over hoe hij te werk ging, waar, met wie en wat de stappen waren om het werk aan te vangen, werpt verzoeker geen ander licht op het motief dat zijn verklaringen over zijn registratie bij de Afghaanse lokale politie vaag zijn. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft beperkt tot de verklaring dat hij zich ging registreren en – nadat hij gevraagd werd daar alles over te vertellen – dat hij naar het rekruteringsdepartement ging en vroeg om bij de Afghaanse lokale politie aan te sluiten, dat ze hem registreerden en hij naar de training ging, dat het rekruteringsdepartement in Maidan Shahr was, dat hij enkel zijn taskara nodig had om toe te treden en dat ze hem vroegen van waar hij kwam, dat hij enkel zijn taskara gaf en ze hem registreerden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Met voornoemd betoog weerlegt noch ontkracht verzoeker het pertinente motief in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over zijn registratie bij de Afghaanse lokale politie vaag zijn en dat de door hem geschetste (gebrek aan) procedure tot toetreding, gelet op de voorliggende informatie, twijfelachtig is.

Waar verzoeker stelt dat hij weinig scholing heeft en niet kan lezen waardoor er ongetwijfeld weinig besef is van de concrete rekruterings/registratieprocedure, merkt de Raad op dat verzoeker, die op het ogenblik van zijn registratie bij de Afghaanse lokale politie meerderjarig was, tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij zichzelf is gaan registreren (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Het feit dat hij weinig scholing genoot en niet kan lezen vormt geen afdoende verklaring voor zijn vage verklaringen over het verloop van zijn eigen registratie. Immers wordt niet gepeild naar algemene kennis over het verloop van een rekruterings/registratieprocedure bij de Afghaanse lokale politie bij om het even wie, doch naar hoe de registratie bij verzoeker, die verklaart tewerkgesteld te zijn geweest bij de Afghaanse lokale politie, verliep. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas en die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Verzoeker toont niet aan dat een weinige scholing en het niet kunnen lezen – wat overigens niet strookt met zijn verklaringen bij het CGVS (p. 7) – verhinderen dat hij omstandigheden die hij zelf heeft meegemaakt op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven. Zijn verklaringen (op de vragen alles te vertellen over de registratie, welke documenten hij nodig had om toe te treden en of hij nog andere zaken nodig had om toe te treden) dat hij naar het rekruteringsdepartement ging, vroeg zich bij de Afghaanse lokale politie aan te sluiten en zij hem registreerden en hij naar de training ging, dat ze enkel zijn taskara vroegen en hij hen dit gaf, dat hij geen andere zaken nodig had, enkel zijn taskara gaf en ze hem registreerden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6), zijn wel degelijk heel erg vaag en de door hem geschetste gang van zaken twijfelachtig daar uit de beschikbare landeninformatie (Landeninformatie, nr. 4: CEDOCA, COI Focus, AFGHANISTAN. De Afghaanse Lokale Politie (Afghan Local Police, ALP), 24 augustus 2018), blijkt dat officiële bronnen en documenten voorschrijven dat kandidaten voornamelijk door lokale shura's genomineerd moeten worden, dat dan een doorlichting door het MoIA en de inlichtingendiensten volgt, gevolgd door biometrische registratie, dat UNAMA en RAND urinetests vermelden waarmee men kandidaten controleert op het gebruik van

verdoevende middelen, dat de autoriteiten, zoals het Ministerie van Binnenlandse zaken (MoIA), het Nationaal Directorate of Security (NDS) en de districtschef van de politie daarbij verantwoordelijk zouden zijn om de geschiktheid van een kandidaat te evalueren en te onderwerpen aan de nodige checks, dat andere bronnen het dan weer hebben over dorpsouderen die garant staan bij de registratie.

4.7.1.8. Betreffende het motief *“Uw verklaringen over uw (...) opleiding (...) bij de ALP zijn daarenboven uitermate vaag. (...) Vervolgens wordt gevraagd om meer uitleg te geven over uw gevolgde training bij de lokale politie. U vertelt dat men u meenam naar Dashte Tow voor de opleiding, waar u een maand bleef. Tijdens uw opleiding kreeg u een fysieke training (push-ups) en een schietopleiding. Gevraagd om daarover te vertellen, verklaart u dat ze u leerden schieten met een Kalasjnikov. Het CGVS vraagt of u meer specifieke zaken kan vertellen over die opleiding. U verklaart het volgende: “Ze namen ons maar één keer en toonden hoe het te gebruiken.”. Vervolgens wordt er gevraagd of u nog andere dingen leerde. U stelt: “Dat is alles.” (CGVS, p. 7). Ook uw verklaringen komen wat dat betreft niet volledig overeen met daarover bekende informatie (stuk 4). Daarin staat namelijk vermeld dat de ALP-training, mits kleine regionale verschillen, onder andere het volgende inhoudt: de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld, mensenrechten, schietvaardigheid, medische oefeningen, gevechtsoefeningen, controleposten en andere relevante trainingen (stuk 4, p. 27). Uw verklaringen over de opleiding blijven aan de oppervlakte en zijn weinig doorleefd, dat terwijl u er naar eigen zeggen toch een maand aan een opleiding zou zijn onderworpen. Daardoor rijzen er verdere twijfels over uw werkzaamheden.”* stelt verzoeker vooreerst dat de vorige opmerking ook geldt, en vervolgens dat verweerder aan de motieven toevoegt dat het rapport waarnaar verwezen wordt specifiek aangeeft dat er regionale verschillen zijn, waarmee verweerder dan weer geen rekening houdt.

In zoverre verzoeker opnieuw zou wijzen op een weinige scholing en het niet kunnen lezen, kan de Raad ook opnieuw opmerken dat dit geen afdoende verklaring is voor zijn vage verklaringen over de opleiding waar hij zelf aan deelgenomen heeft. Immers wordt niet gepeild naar algemene kennis over het verloop van een opleiding bij de Afghaanse lokale politie bij om het even wie, doch naar hoe de opleiding bij verzoeker, die verklaart tewerkgesteld te zijn geweest bij de Afghaanse lokale politie, verliep. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas en die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Verzoeker toont niet aan dat een weinige scholing en het niet kunnen lezen – wat overigens niet strookt met zijn verklaringen bij het CGVS (p. 7) – verhinderen dat hij omstandigheden die hij zelf heeft meegemaakt op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven. Zijn verklaringen (op de vragen alles te vertellen over de training, in detail te vertellen wat hij daar in die maand leerde, te vertellen over de schietopleiding, specifieke zaken over die opleiding en of er nog andere dingen waren die ze leerden) dat ze hen meenemen naar Dashte Tow, ze daar hen trinden in de ochtend, dat ze liepen en er een maand bleven, dat ze zeiden push-ups te doen en ze toonden hoe te schieten, dat ze trinden om Kalashnikovs te nemen en zo te schieten, dat ze hen trinden om de bout uit te trekken en dan te schieten, dat ze hen maar één keer meenamen en toonden hoe te gebruiken en dit alles is wat ze leerden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), zijn wel degelijk uitermate vaag en stroken niet met *“met daarover bekende informatie (stuk 4)”*.

Uit voornoemde motieven blijkt verder dat verweerder er wel degelijk rekening mee houdt dat er regionale verschillen zijn, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn opleiding, met name dat hij fysieke training en een schietopleiding kreeg, niet overeen komen met de daarover bekende informatie, met name dat de ALP-training, mits kleine regionale verschillen, onder andere het volgende inhoudt: de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld, mensenrechten, schietvaardigheid, medische oefeningen, gevechtsoefeningen, controleposten en andere relevante trainingen.

Waar verzoeker stelt dat de informatie waarop verweerder zich baseert weinig zeker is, dat andere bronnen immers andere versies geven, waarna hij citeert van twee websites die benadrukken dat arbaki geen training genieten terwijl de leden van de Afghaanse lokale politie wel enige training genieten, dat er uiteindelijk geen uitsluitel is over wie arbaki precies zijn en of zij automatisch gelijkstaan aan de Afghaanse lokale politie die verweerder meteen aanwijst, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf aangaf dat hij naar het rekruteringsdepartement ging en vroeg om bij de Afghaanse lokale politie aan te sluiten, dat ze hem registreerden en hij naar de training ging, dat ze hen naar Dashte Tow namen, dat ze daar trinden in de ochtend en liepen en daar een maand bleven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-7). Verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat verweerder ten onrechte zijn verklaringen heeft afgetoetst aan de beschikbare landeninformatie over trainingen bij de Afghaanse lokale politie.

Waar verzoeker stelt dat zijn geval anders is dan een gewone soldaat, dat hij uiteindelijk als kok diende te fungeren voor het departement, dat hoewel hij niet meteen hiervoor werd aangewezen en als gewone soldaat begon, het niet volledig uit te sluiten is dat de intentie van zijn hoofd er al was om hem als kok te gebruiken, waardoor hij minder training nodig had of tenminste geen specifiekere extra opleidingen diende te volgen, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij naar het rekruteringsdepartement ging en vroeg om bij de Afghaanse lokale politie aan te sluiten, dat ze hem registreerden en hij naar de training ging (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6), dat toen hij aansloot bij de checkpost, de commandant vroeg wie kon koken, dat hij zei dat hij kon koken en kookte (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Aldus blijkt dat pas na de training en op het ogenblik van het aansluiten bij de checkpost werd bevraagd wie er kon koken en verzoeker werd aangeduid, zodat niet blijkt dat zijn leidinggevende tijdens de training reeds de intentie had om hem als kok te gebruiken en hij daardoor minder training of geen specifiekere extra opleidingen diende te volgen. Thans anders beweren of suggereren is niet ernstig. Verzoeker werpt met zijn betoog geen ander licht op voornoemde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij in feite veel details weergeeft over zijn training en in staat is deze te situeren, dat, mede gelet op de gedetailleerde beschrijving die hij kon geven over de training tijdens het persoonlijk onderhoud, de combinatie van zijn relaas met het opleidingscertificaat ter ondersteuning ervoor zorgt dat zijn verklaringen als geloofwaardig dienen te worden beschouwd, maar gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat zijn verklaringen over zijn training niet volledig overeen komen met de daarover bekende informatie en dat zijn verklaringen over de opleiding aan de oppervlakte blijven en weinig doorleefd zijn, terwijl hij er naar eigen zeggen toch een maand aan een opleiding zou zijn onderworpen, waardoor er verdere twijfels rijzen over zijn werkzaamheden. Door louter het tegendeel te beweren, met name dat hij een gedetailleerde beschrijving kon geven over de training, en in dit verband nogmaals te verwijzen naar zijn op het CGVS afgelegde verklaringen, werpt verzoeker geen ander licht op voornoemde, pertinente motieven van de bestreden beslissing. Het certificaat, dat slechts relatieve bewijswaarde heeft, volstaat op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

4.7.1.9. *Betreffende het motief "Uw verklaringen over uw (...) taken bij de ALP zijn daarenboven uitermate vaag. (...) Gevraagd om te vertellen over uw taken aan de checkpoint van Jalrez, verklaart u dat u verantwoordelijk was voor het koken voor uw unit. U zou tijdens uw zes maanden dienst nooit buiten de checkpost zijn geweest, op de maandelijkse bezoeken bij uw thuis en uw bezoeken aan de bazaar na. U nam naar eigen zeggen nooit deel aan gevechten. Volgens u had men in uw unit iemand nodig om te koken, u werd hiervoor door de commandant aangewezen en u hebt die taak op zich genomen (CGVS, p. 13). Uw andere collega's waren voornamelijk verantwoordelijk voor het beschermen van de checkpost. Soms nam de commandant enkele van die collega's mee en dan verlieten ze de checkpost. Wat ze dan gingen doen, kan u niet vertellen (CGVS, p. 14). Waar de commandant naartoe ging, weet u niet (CGVS, p. 15). Gevraagd wat uw collega's bij terugkomst dan vertelden over hun dag, stelt u het volgende: "Ik weet het niet, ik kookte." (CGVS, p. 14). Het moge duidelijk zijn dat dergelijk vaag relaas allesbehalve kan overtuigen. Het CGVS vraagt u voorts om de taken van de collega's in de checkpost te omschrijven. U komt wederom niet verder dan de bewering: "Ze keken gewoon rond". Het CGVS vraagt u andermaal concreter te zijn en vraagt u dat uit te leggen. U zegt daarop: "We waren dichtbij de weg. Ze keken en hielden de weg in de gaten.". Vervolgens verklaart u nog dat uw collega's uitkeken naar vijanden. Als ze iemand zagen moesten ze de commandant contacteren om te vragen wat te doen, echter kan u daar verder niets over vertellen (CGVS, p. 14). Gevraagd naar incidenten die uw collega's meemaakten, kan u ook daar niets over zeggen (CGVS, p. 15). Het CGVS vraagt naar de reden dat u daarover niet meer informatie heeft. U antwoordt het volgende: "Enkel het schieten was belangrijk en daar deed ik niet aan mee." (CGVS, p. 16). Dat u voor de omschrijving van uw taken en die van uw collega's in en rond de checkpost niet verder komt dan deze povere beweringen is bijzonder merkwaardig. Bovendien kan toch op zijn minst worden verwacht dat u beter op de hoogte bent van de taken binnen in de checkpost waar u zelf verbleef of dat u daar althans over moet hebben gesproken met de collega's, quod non. Dat u geen enkel incident noemt, is bovenal merkwaardig (CGVS, p. 14-15). De veiligheidssituatie in en rond het district Jalrez is namelijk reeds sinds 2006 zeer volatiel. Na het vertrek van de ISAF (International Security Assistance Forces) troepen in 2014 heeft de taliban jaar na jaar meer dorpen in het district ingenomen tot zij tussen 1 mei en 29 juni 2021 het administratief centrum volledig in handen hadden (stuk 3, p. 2, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u er niet in slaagt incidenten op te noemen waaraan uw collega's zouden hebben deelgenomen, valt bijgevolg moeilijk te begrijpen en maakt dat uw aanwezigheid in dat district in het kader van uw werkzaamheden als arbaki weinig aannemelijk zijn." betoogt verzoeker dat verweerder duidelijk een interpretatie- en analysefout begaat, dat hij immers kok is, dat overduidelijk uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet dezelfde dagindeling en functies had als zijn kompanen met wie hij bovendien weinig uitwisselde, dat dit laatste element meer van een karaktertrek en persoonlijkheid getuigt dan van een grief die zijn relaas in twijfel brengt.*

In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met verzoekers verklaring dat hij niet dezelfde dagindeling en functies had als zijn kompanen. De loutere bewering dat hij omwille van een karaktertrek of

zijn persoonlijkheid weinig informatie zou hebben uitgewisseld met kompanen is geen afdoende verklaring waarom hij niet beter op de hoogte is van de taken binnen de checkpost waar hij zelf verbleef, te meer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij en zijn collega's elkaar informeerden als ze iets verdacht zagen en ook de commandant informeerden (persoonlijk onderhoud CGVS, p.14). Er kan bovendien redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker zelfs door beperkte informatie-uitwisseling met zijn collega's, gecombineerd met loutere waarneming en tewerkstelling binnen de checkpost waar hij verbleef, beter op de hoogte had moeten zijn van de taken of hierover meer doorleefde verklaringen had kunnen afleggen. De Raad merkt voorts op dat verweerder terecht heeft gesteld dat het merkwaardig is dat verzoeker geen enkel incident noemt, dat de veiligheidssituatie in en rond het district Jalrez reeds sinds 2006 zeer volatiel is, dat na het vertrek van de International Security Assistance Forces-troepen in 2014 de taliban jaar na jaar meer dorpen in het district hebben ingenomen tot zij tussen 1 mei en 29 juni 2021 het administratief centrum volledig in handen hadden, dat bijgevolg moeilijk valt te begrijpen dat verzoeker er niet in slaagt incidenten op te noemen waaraan zijn collega's zouden hebben deelgenomen en dat dat zijn aanwezigheid in dat district in het kader van zijn werkzaamheden als arbaki weinig aannemelijk maakt.

Verzoeker stelt dat zijn collega's de wacht moesten houden en moesten observeren in shiften van 2-3 uur, dat hij details geeft over zijn taken, dat hij uitlegde hoe hij bepaalde producten kocht, dat hij eveneens aangaf hoe hij deze job begon en hoe zijn familie meer financiële middelen nodig had, dat hij op pagina 6 de naam van zijn commandant en het aantal personen in zijn unit vermeldt, dat hij aangaf voorzorgsmaatregelen te hebben genomen en slechts eens om de maand thuis te komen op verlof. Hij citeert tevens een aantal passages uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Met zijn betoog komt verzoeker echter niet verder dan het geven van een overzicht van de aspecten inzake zijn voorgehouden werk bij de Afghaanse lokale politie waarover werd gesproken en zijn verklaringen hierover te herhalen, zonder dat hij concreet aannemelijk maakt dat zijn verklaringen hierover alsnog een voldoende concreet en doorleefd karakter hebben en het niveau van veeleer algemene verklaringen overschrijden. Aldus slaagt hij er niet in om de voormelde motieven te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Verzoeker betoogt verder, dat wanneer hij details geeft over zijn taken, dit niet eens wordt vermeld in de beslissing, dat verweerder deze elementen niet in de balans heeft gebracht om de geloofwaardigheid van zijn verhaal aan te meten. De Raad benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van verweerder dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. De in punt 4.7.1.4. weergegeven motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

Waar verzoeker betoogt dat hij niet begrijpt waarom de vragenstelling van verweerder bijna uitsluitend geconcentreerd is op het dagelijkse leven van zijn collega's en niet zijn eigen ervaring, en zich de vraag stelt waarom er geen specifiekere vragen werden gesteld over zijn eigen functie: zijn uurrooster, wat hij klaarmaakte, welke producten hiervoor nodig waren, hoe hij kookte, welk materiaal hiervoor nodig was, hoe dit materiaal hem aangeboden werd, waar hij kookte, in welke ruimte, om welk uur, enzovoort, dat niets van dit alles aan bod kwam, waardoor hij in feite in de onmogelijkheid wordt geplaatst om zijn beroep aan te tonen, merkt de Raad op dat hem met ruime, open vragen tijdens zijn persoonlijk onderhoud de kans werd geboden al deze elementen toe te lichten. Zo werd hem gevraagd om alles over zijn werk te vertellen en alles wat hij daar deed van taken, of hij eens in details over zijn taken aan de controlepost kon vertellen, of hij kon vertellen hoe hij eten maakte en zaken kocht (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 13). Hij maakt in die zin niet aannemelijk dat hij in de onmogelijkheid was om zijn beroep 'aan te tonen'. Bovendien wordt niet onmiddellijk betwist dat verzoeker kok was, doch wel dat hij kok was bij de Afghaanse lokale politie in een checkpost.

4.7.1.10. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat gezien er reeds geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn job bij de Afghaanse lokale politie, dit automatisch ook geldt voor de bedreigingen die hij als gevolg daarvan zou hebben ontvangen.

Waar verzoeker stelt dat dit bezwaarlijk als voldoende motivatie kan worden aanzien, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing tevens op pertinente wijze wordt gemotiveerd: *"Het CGVS merkt bovendien op dat u, wat de vervolgingsfeiten betreft, tegenstrijdig bent met uw verklaringen bij de DVZ. U beweert op het CGVS dat de taliban uw vader twee of drie keer zijn komen waarschuwen om u te doen stoppen met uw job (CGVS, p. 11, p. 18). Het eerste bezoek vond plaats toen u twee maanden werkzaam was voor de ALP. Eén of twee maanden na het eerste bezoek, bezocht de taliban uw vader een tweede keer om hem dezelfde boodschap te geven (CGVS, p. 12). Van deze bezoeken vermeldde u echter niets op de DVZ. Daar werd echter nog uitdrukkelijk gevraagd of u voor de machtsovername problemen kende met de taliban. U antwoordde: "Neen". Vervolgens werd er gevraagd of er na de machtsovername iets is gebeurd. U*

antwoordde: "Ik werkte in het geheim en na de machtsovername is de taliban te weten gekomen dat ik werkte in de checkpoint.". Er werd tot slot gevraagd of de taliban ooit iets gezegd heeft of dat ze zijn langsgekomen, waarna u beweerde dat dit niet het geval was (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Dat u dan naar aanleiding van uw gehoor op het CGVS plots met een ander verhaal komt opdraven, namelijk dat de taliban uw familie twee tot drie keer voor de machtsovername zou hebben bezocht en bedreigd, is bijgevolg inconsistent met uw eerdere verklaringen. Daarenboven verklaarde u op DVZ ook dat u in het geheim werkte (supra). Op het CGVS beweert u echter dat de taliban tijdens de uitoefening van uw werkzaamheden reeds op de hoogte was, dit door uw dagelijkse inkopen in de shops in de bazaar (CGVS, p. 12). Ook uit uw verklaringen over de twee bezoeken bij uw vader blijkt duidelijk dat de taliban van uw job op de hoogte zou zijn geweest. Dergelijke tegenstrijdige uitspraken bevestigen andermaal het bedrieglijke karakter van uw verklaringen. Er wordt u nog gevraagd naar de derde keer dat de taliban langskwam. U stelt daarop: "Ik weet niet of ze twee of drie keer langskwamen.". U hebt uw familieleden daar naar eigen zeggen niet naar gevraagd. U was namelijk niet aanwezig en was op uw werk (CGVS, p. 18). Dat u niet de minste moeite hebt gedaan om aan uw familie meer informatie te vragen over die bezoeken van de taliban, kan enkel worden verklaard door het frauduleuze karakter van uw relaas. Het CGVS wenst nog aan te stippen dat de taliban daarbij toevallig twee of drie maal langskwam op momenten dat u niet thuis was. Dat zij u wilden bedreigen en daarbij de moeite deden om tot bij u thuis te komen, maar niet zouden langskomen toen u voor uw maandelijks verlof naar huis kwam, is uiteraard ook al zeer ongeloofwaardig.

Na vertrek en na machtsovername is taliban vervolgens niet meer naar u komen vragen (CGVS, p. 19). Indien zij werkelijk naar u opzoek waren zouden zij hun pogingen u te bereiken wellicht niet zomaar staken. Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid."

Waar verzoeker stelt dat de aangehaalde tegenstrijdigheden betreffende de bedreigingen weinig overtuigend zijn, dat het simpele feit dat iets niet werd vermeld bij de DVZ ook niet als gevolg kan hebben dat de volledige geloofwaardigheid in vraag wordt gesteld, dat het DVZ-verhoor immers geenszins voldoet aan de procedurele garanties die een asielzoeker dient te krijgen, dat hij niet werd bijgestaan door een raadsman, dat de tijd te beperkt was en er voortdurend gevraagd werd om samen te vatten, dat de kwaliteit van het verslag dan ook niet kan worden nagegaan, merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoeker bij de DVZ niet werd bijgestaan door een raadsman, dat de tijd te beperkt was en dat er voortdurend gevraagd werd om samen te vatten, geen afdoende verklaring vormt voor het feit dat verzoeker op de DVZ uitdrukkelijk aangaf voor de machtsovername geen problemen te hebben gekend met de taliban, dat hij in het geheim werkte en de taliban na de machtsovername te weten is gekomen dat hij werkte in het checkpoint, dat de taliban niets hebben gezegd of niet zijn langsgekomen (vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl hij op het CGVS verklaarde dat de taliban het – voor zijn vertrek in 2019 – reeds te weten kwamen van zijn job, dat de taliban zijn vader twee of drie keer kwamen waarschuwen om hem te doen stoppen met zijn job (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11-12, 18). Het feit dat verzoeker bij de DVZ niet werd bijgestaan door een raadsman, dat de tijd (te) beperkt was en dat er voortdurend gevraagd werd om samen te vatten doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst bij de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van de verzoekende partij worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt over het ogenblik waarop de taliban kennis namen van zijn tewerkstelling en of de taliban al dan niet zijn langsgekomen, te meer verzoeker niet enkel gevraagd werd kort een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht doch uitdrukkelijk gevraagd werd of hij voor de machtsovername problemen heeft gekend met de taliban, waarop hij aldus negatief antwoordde, en of de taliban iets gezegd hebben of zijn langsgekomen, waarop hij eveneens negatief antwoordde. Uit de vragenlijst blijkt dat het verslag in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij de vragenlijst heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie CGVS vragenlijst, p. 4). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS werd verzoeker gevraagd of hij nog opmerkingen had bij het interview op de DVZ, maar gaf hij geenszins aan dat zijn in de vragenlijst geakteerde verklaringen over het ogenblik waarop de taliban kennis nam van zijn tewerkstelling evenals over het gebrek aan bezoeken van de taliban foutief waren (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3).

Verweerder heeft dan ook op pertinente wijze vastgesteld dat verzoekers verklaringen op het CGVS tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen bij de DVZ en dat dergelijke bedrieglijke uitspraken het bedrieglijk karakter van zijn verklaringen bevestigen.

4.7.1.11. Verzoeker stelt dat flexibel omgegaan dient te worden met de vereisten betreffende de verklaringen, rekening houdend met zijn mentale gezondheid, zijn opleidingsniveau en de omstandigheden van het gehoor, doch laat na, mede gelet op hetgeen hierover uiteengezet wordt in punten 4.1. en 4.7.1.6., concreet te duiden op welke wijze deze elementen een ander licht werpen op de pertinente motieven van de bestreden

beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.7.1.4. Hij komt immers niet verder dan te stellen dat hiermee onvoldoende rekening zou zijn gehouden, in wezen niet meer dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

4.7.1.12. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat verweerder geen gedegen onderzoek heeft gevoerd naar zijn persoonlijke omstandigheden en verklaringen.

4.7.1.13. Tot slot betoogt verzoeker dat het gebrek aan documentaire bewijsstukken niet volstaat om een relaas als ongeloofwaardig te beschouwen, aangezien verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Hij wijst erop dat hij verscheidende documenten heeft neergelegd en hij dus alle moeite heeft gedaan om zoveel mogelijk stukken bij te brengen, zodat zijn samenwerkingsplicht is volbracht.

Uit het loutere feit dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd en getracht heeft deze te ondersteunen met documenten in het licht van de medewerkingsplicht, kan geenszins afgeleid worden dat zijn verklaringen ook oprecht zijn. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

4.7.1.14. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan.

Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, stening, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stening, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare

gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hoogerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken ('*De Mahakumu Jazaai Osulnama*'), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Volgens Rawadari legaliseert het Wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestaties en straffen. In het Wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters ('*mubtadeh*'). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de '*imam*'. Ook wordt bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving strafbaar gesteld. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een 'rebel' ('*baghi*') wordt gedefinieerd als iemand die 'ernaar streeft corruptie te verspreiden' en het Wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Artikel 4, clause 6 van het Wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het Wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden ('*ulama*'), de elite ('*ashraf*'), de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt begaan, wordt het soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Ook wordt in het Wetboek het woord 'slaaf' ('*ghulam*') en 'meester' ('*badaar*') vermeld. Een '*hadd*'-straf kan worden uitgevoerd door een '*imam*' en een '*tazir*'-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een 'meester'. Artikel 18 van het Wetboek, alsook andere artikelen, schrijft de straf

van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting tot gevolg hebben alsook het criminaliseren van oppositie tegen en kritiek op de taliban. Verder bepaalt het Wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot een ernstig letsel, zoals 'een wond of blauwe plekken', en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het Wetboek. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf (Rawadari, "Press Release Regarding the Implications of the "The Criminal Procedure Code for Courts" Issued by the Taliban", 22 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afgaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afgaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatriëerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de

de *facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na de binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die*

de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.7.2.2. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna 4 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 27 juni 2022 (en niet 14 september 2021, zoals hij verkeerdelijk voorhoudt in zijn verzoekschrift), *in casu*, bijna 4 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, broer en zus nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij eens per maand contact heeft met zijn familie (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij bezig is zich de westerse normen en waarden eigen te maken, dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische waarden en normen, en in zijn aanvullende nota van 16 februari 2026 betoogt dat hij een volledig verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk, zijn kledinggewoonten en zijn integratie in een Europese culturele omgeving precies overeenstemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle of zelfs sancties, dat hij meerdere jaren buiten Afghanistan en op het Belgische grondgebied verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij, behoudens zijn verblijf van meerdere jaren in België, op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto*

aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofdte sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van bijna 4 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofdte zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat de taliban geen duidelijk standpunt hebben ingenomen ten aanzien van terugkeerders en dat zij een streng islamitisch beleid wensen te voeren, en in zijn aanvullende nota van 16 februari 2026 stelt dat het momenteel geldende juridische kader een geïstitutioniseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat de taliban-autoriteiten geleidelijk een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op de bijzonder strikte toepassing van de sharia en een geïstitutioniseerde zedenpolitie, waarbij kan gewezen worden op een toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van deugd en de voorkoming van het kwaad, op de handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert, ter staving waarvan hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie, en in zijn aanvullende nota van 16 februari 2026 meent dat deze elementen relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als 'verwesterd' of niet-conform kunnen worden beschouwd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, waarbij het Wetboek van Strafvordering discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen legaliseert en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken, in weerwil van wat hij in de aanvullende nota van 16 februari 2026 opnieuw voorhoudt, dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 16 februari 2026 louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*), kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar zijn persoonlijke problemen met de taliban en maakt hij niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Waar verzoeker betoogt dat hij zichzelf reeds in een slecht daglicht heeft geplaatst bij de taliban wegens zijn herhaaldelijke afwijzingen om zich aan te sluiten, stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens zijn procedure melding heeft gemaakt van het herhaaldelijk afwijzen om zich aan te sluiten bij de taliban. Met deze loutere, niet-gestaafde noch onderbouwde bewering toont verzoeker niet aan dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer. Het betoog van verzoeker dat hij niet beschikt over enige uitnodigingsbrief inzake werkaangelegenheid, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Gezien verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, kan hij ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder groot risico zal lopen. Gelet op deze vaststelling alsook het feit dat hij niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen, kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij in de aanvullende nota van 16 februari 2026 stelt dat zijn 'profiel' gemakkelijk kan gelijkgesteld worden met dat van een opposant of een zogenaamd afwijkend individu, waardoor hij zal worden blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg op een eerlijk proces en dat deze dreigingen concreet zijn.

Waar verzoeker zou betogen dat de gemeenschap/dorpelingen/familie uit schrik voor de taliban ook hem 'zo' zal/zullen aanzien en "*hen belasteren, niet ondenkbaar is*", dat de taliban dan onmogelijk als actor kan worden beschouwd die bescherming kan bieden tegen de dorpelingen, waarbij hij verwijst naar en citeert uit de reeds vermelde *Guidance note* van het UNHCR van februari 2023 en stelt dat dit ook werd bevestigd in een arrest van de Raad van 19 januari 2023, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*", dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Het betoog dat de taliban niet kan beschouwd worden als actor van bescherming is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker betoogt dat zijn vader reeds het slachtoffer werd van de taliban en de groepering tot heden zijn familie in de gaten houden, stelt de Raad vast dat verzoeker hiervan op geen enkel ogenblik melding heeft gemaakt tijdens zijn procedure. Het betreft een loutere, niet-gestaafde noch onderbouwde bewering. In zover verzoeker bedoelt dat hij reeds het slachtoffer werd van de taliban en in dit verband betoogt dat de gemeenschap/dorpelingen uit schrik voor de taliban ook de familie zo zal aanzien en hen belasteren niet ondenkbaar is, dat de taliban dan onmogelijk als actor kan worden beschouwd die bescherming kan bieden tegen de dorpelingen, wijst de Raad er opnieuw op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en aldus ook niet aan de stelling dat hij het slachtoffer werd van de taliban, zodat hij ook niet aannemelijk maakt dat het belasteren van zijn familie door de gemeenschap daardoor mogelijk is. Bijgevolg is ook zijn betoog dat de taliban niet kan beschouwd worden als actor van bescherming niet dienstig.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïdoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geïdoleerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker stelt dat er vrijwel geen enkel geval is van een terugkeer na een verblijf in een Europees land en er geen informatie voorhanden is aangaande hun situatie, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.7.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdoleerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermogen, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Daarnaast wijst de Raad ter volledigheid opnieuw naar het gestelde in punt 4.4. Verzoekers betoog inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, gelet op onder meer het feit dat weinig informatie beschikbaar is "*over hoe personen geïdoleerd zullen worden als 'verwesterd' sinds de machtsovername door de Taliban*", kan, te meer gelet op wat voorafgaat, niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 16 februari 2026 stelt dat recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, met name dat uit de informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren, blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, kan de Raad enkel vaststellen dat nergens uit blijkt dat verzoeker een 'schoolgaande jongere' is, zodat zijn verwijzing niet dienstig is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 255 609 van 4 juni 2021, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor*

socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 16 februari 2026 en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker van mening is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan het gevolg is van het feit dat er een einde is gekomen aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïsoleerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

4.7.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, broer en zus nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij eens per maand contact heeft met zijn familie (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5).

4.7.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de

onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van

“battles” en “explosions/remote violence”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en “targeted killings”. Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-Talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse Taliban’ (‘*Tehreek-e-Taliban*’ (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de Taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-Talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.8.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota’s geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 18 februari 2026 neergelegde aanvullende nota.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.8.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER